

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci stěžovatele **H., spol. s r. o.**, zastoupeného Prof. JUDr. Alešem Gerlochem, CSc., advokátem se sídlem v Praze 2, Botičská 4, za účasti **Finančního ředitelství v Praze**, se sídlem v Praze 2, Žitná 12, v řízení o kasační stížnosti podané proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13. 12. 2005, č. j. 6 Ca 241/2004 - 50,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Včas podanou kasační stížností se stěžovatel domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku městského soudu, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Praze (dále jen „správní orgán“) ze dne 31. 12. 2003, č. j. 11779/03-130, kterým bylo zamítnuto odvolání stěžovatele proti rozhodnutí Finančního úřadu v Brandýse nad Labem – Staré Boleslavi (dále též „správce daně“) ze dne 18. 12. 2002, č. j. 55209/02/057921/1555, jímž byla stěžovateli dodatečně stanovena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období květen 1997.

Jako právní důvod své kasační stížnosti stěžovatel (dále též „daňový subjekt“) uvedl ust. § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Předně stěžovatel namítá, že správce daně při hodnocení důkazů nezohlednil ust. § 19 odst. 2 zákona č. 588/1992 Sb., resp. poměr

mezi tímto ustanovením a § 31 odst. 9 zákona o správě daní a poplatků, přičemž prvně zmiňované ustanovení je speciálním. Jestliže tedy stěžovatel předložil formálně bezvadný daňový doklad, splnil tak svou povinnost podle ust. § 31 odst. 9 zákona o správě daní a poplatků a unesl důkazní břemeno. Stěžovatel dále uvádí, že po něm správce daně požadoval prokázání skutečností, na kterých se nepodílel a o nichž zákonitě nemusel mít informace, což je v rozporu s nálezem Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 38/95, sp. zn. IV. ÚS 402/99 a rovněž i s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2005, sp. zn. 5 Afs 131/2004. Stěžovatel tak není povinen zjišťovat, jakým způsobem jiná společnost pro něho vymáhá pohledávky, a není objektivně schopen zjistit, z jakých pohnutek jeho dlužníci plní dluhy. Stěžovatel v žalobě rovněž napadl skutečnost, že mu nebylo umožněno klást otázky svědkům, když o konání výslechů svědkyně H. a M. nebyl informován. Vzhledem k okolnosti, že z těchto svědectví vyplývá, že k vymáhání pohledávek docházelo pouze telefonicky, jsou pro danou věc relevantní. Vymáhá pohledávek telefonickou formou potvrdil rovněž svědek S.. Protože k němu docházelo v rámci podnikatelských vztahů, muselo být úplatné. Stěžovatel rovněž uvedl, že již samotnou skutečnost, že docházelo k vymáhání pohledávek jinou společností pro stěžovatele a zároveň jedinou společností, která dle stěžovatele v tomto období pro něj pohledávky vymáhala, byla společnost A., lze v této souvislosti považovat za důkaz, že A. daně pohledávky skutečně vymáhala. Stěžovatel se dále domnívá, že paušální odkaz na Zprávu o daňové kontrole není dostačující, neboť správce daně se nemůže vypořádat se žádostí daňového subjektu čistě formálně; proto došlo postupem správce daně k porušení zákona. Stěžovatel rozporuje zjištění soudu a správního orgánu týkající se výpovědi svědků V., K., H. a L. Stěžovatel dále zdůraznil, že ing. T. měl prokázat, že stěžovateli poskytoval daňové poradenství, např. to, že za poskytnuté plnění přijal od stěžovatele peněžitě protiplnění či existenci písemné smlouvy. Stěžovatel dále uvedl, že nárok na daňový odpočet vznikne tehdy, je-li řádným daňovým dokladem prokázáno, že doklad byl vydán plátcem daně, čímž i unese důkazní břemeno. Jestliže poté správce daně rozporuje jeho tvrzení, tj. zpochybňuje i správnost účetnictví a posuzuje jeho úkon jako simulovaný, je povinen uvést rozhodné skutečnosti pro užití této své domněnky. I v tomto bodě je tak závěr správního orgánu nedostatečný. Proto stěžovatel navrhl zrušení věci a její vrácení městskému soudu zpět k dalšímu řízení.

Správní orgán ve svém vyjádření uvedl, že stěžovatel byl v průběhu daňového řízení vyzván k prokázání pouze toho, co sám uvedl v daňovém přiznání, což platí i o nároku na odpočet daně. Svědectví pí. H. a p. M. se vztahuje k jinému zdaňovacímu období. Odkaz na výpověď p. S., T., R., H. a pí. B. nebyl uplatněn v žalobě. K paušálnímu odkazu na Zprávu o daňové kontrole správní orgán uvedl, že stěžovatel byl v průběhu daňového řízení seznámen s důkazními prostředky, na jejichž základě dospěl správce daně k závěrům uvedeným ve zprávě o kontrole. Svědecké výpovědi p. V., p. H., p. L. a pí. K. prokazují pouze jednání s p. T. Zcela se ztotožnil s rozsudkem městského soudu a navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

Ze správního spisu, který soudu předložil správní orgán, vyplynuly následující podstatné skutečnosti:

Protokolem o ústním jednání ze dne 19. 7. 1999, č. j. 33960/99/057930/2036, byla s daňovým subjektem zahájena daňová kontrola na daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období r. 1996, 1997 a 1998 a na daň z přidané hodnoty za stejná období. Z této daňové kontroly byla vyhotovena Zpráva č. 254 a následně i Doplnění ke zprávě č. 254/99, ze dne 11. 12. 2002, ve kterých správce daně rozebral jednotlivé skutečnosti vedoucí ho k závěru o uplatnění požadovaných nákladů stěžovatelem v rozporu s ust. § 24 odst. 1

zákonu o daních z příjmů, neboť poskytnutí služby nebylo daňovým subjektem prokázáno reálnými důkazy, nýbrž pouze tvrzeno.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadené rozhodnutí městského soudu a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Dle ust. § 31 odst. 9 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“), daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v přiznání, hlášení a vyúčtování nebo k jejichž průkazu byl správcem daně v průběhu daňového řízení vyzván.

Podle ust. § 32 odst. 9 cit. zákona odchyluje-li se vyměřená daň od přiznání, hlášení nebo jiného oznámení, lze žádat v odvolací lhůtě o sdělení důvodu rozdílu mezi stanoveným daňovým základem a daní, jež byla přiznána nebo za řízení uznána.

Dle ust. § 2 odst. 3 cit. zákona při rozhodování hodnotí správce daně důkazy podle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti; přitom přihlíží ke všemu, co v daňovém řízení vyšlo najevo.

Podle ust. § 19 odst. 1 zákona č. 588/1992 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o dani z přidané hodnoty“), nárok na odpočet daně má plátce, pokud pořízené zboží, stavební objekty, převedené nemovitosti, přijaté služby nebo převedená a využitá práva (dále jen "přijatá zdanitelná plnění") použije k dosažení obrátu za svá zdanitelná plnění, pokud zákon nestanoví jinak.

Stěžovatel ve své kasační stížnosti namítá porušení ust. § 31 odst. 9 zákona o správě daní a poplatků, když, zjednodušeně řečeno, zdůrazňuje, že unesl své důkazní břemeno, tj. že prokázal, že veškeré jím deklarované zdanitelné plnění bylo uskutečněno. Této otázce se již v předchozím řízení věnoval jak městský soud, tak i správní orgán. Před vlastním hodnocením sporné věci je třeba zdůraznit, že daňový subjekt nemá nárok na odpočet daně u jakékoliv skutečnosti, nýbrž pouze v případě, že splní podmínky stanovené mu dikcí ust. § 19 odst. 1 a 2 zákona o dani z přidané hodnoty. V souzené věci daňový subjekt hodlal nárokovat odpočet daně z přidané hodnoty i z peněžních prostředků, které uhradil společností A. s. r. o. „za vymožení pohledávek, zajišťování jejich inkasa a minimalizaci pohledávek po lhůtě splatnosti“. Daňový subjekt byl v průběhu daňového řízení vyzván k prokázání faktu, že přijal zdanitelné plnění uskutečněné jiným daňovým subjektem, tj. že došlo k naplnění předmětu smlouvy se společností A. s. r. o.. (výzvy č. j. 39551/99/057930/2036 a č. j. 42288/01/057930/4186). Jako důkaz, že uvedené transakce se uskutečnily, předložil daňový subjekt mimo jiné i fakturu č. 28/97 ze dne 7. 5. 1997 od společnosti A. s. r. o. za vymožení pohledávek, zajišťování jejich inkasa a minimalizaci pohledávek po lhůtě splatnosti, smlouvu o obstarání věci ze dne 25. 2. 1997 uzavřenou mezi daňovým subjektem a společností A. s. r. o. a přehled pohledávek, jejichž placení a správa byla zabezpečována společností A. s. r. o., když k prokázání existence vztahu mezi daňovým subjektem a společností A. s. r. o. navrhl daňový subjekt rovněž výsledky několika svědků. Klíčový z nich, Ing. T., který dle vyjádření daňového subjektu jednal za společnost A. s. r. o., však svým podáním ze dne 24. 5. 2002 vypovídat odmítl, když se odvolal na zákonem mu uloženou povinnost mlčenlivosti vyplývající z jeho vztahu daňového poradce k daňovému subjektu. Nejvyšší správní soud k tomu konstatuje, že ve věci bylo správcem daně provedeno rozsáhlé dokazování, které bylo shrnuto ve Zprávě č. 254 o kontrole daně z příjmů právnických osob a zejména v Doplnění ke zprávě č. 254/99. V těchto dokumentech správce daně rovněž

provedl zhodnocení důkazních prostředků, když je z nich jasně seznatelné, na základě jakých skutečností dospěl k závěru, že daňový subjekt v dané věci neunesl důkazní břemeno. Předně je třeba zdůraznit, že existence účetních dokladů, tj. příjmových dokladů či faktur, i když formálně bezvadných, sama o sobě neznamená, že se operace, která je jejich předmětem, skutečně uskutečnila. Z rozboru výsledků jednotlivých svědků nevyplývá jednoznačná odpověď na otázku, zda společnost A. s. r. o. prováděla pro daňový subjekt výše deklarovanou činnost. Tato skutečnost nebyla daňovým subjektem prokázána ani předložením jiných prostředků správci daně, jako např. soupisu pohledávek či smlouvy o obstarání věci ze dne 25. 2. 1997. Daňový subjekt tak v průběhu správního řízení nepředložil správci daně jediný důkazní prostředek jednoznačně prokazující, že se nejednalo o fiktivní operace, či ani soubor důkazních prostředků, který by ve svém souhrnu vedl ke stejnému závěru. Nejvyšší správní soud nesouhlasí se stěžovatelem, který ve své kasační stížnosti tvrdí, že po něm správce daně požadoval prokázat skutečnosti, které prokázat nemohl. Jak vyplývá z výše uvedeného, je povinností daňového subjektu prokázat veškeré údaje, které uvedl ve svém daňovém přiznání, a to všemi důkazními prostředky, tj. např. i navržením výsledku svědků. V dané věci však ani svědecké výpovědi nevedou k jednoznačnému závěru o skutečné existenci daňovým subjektem tvrzených zdanitelných plnění. Takovýto postup správce daně je zcela v souladu i s judikáty Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu, na které ve své kasační stížnosti odkazuje stěžovatel. Nejvyšší správní soud proto vyslovuje, že tento stížní bod stěžovatele je nedůvodný, když v podrobnostech odkazuje na odůvodnění rozhodnutí městského soudu, které se vypořádalo s jednotlivými tvrzenými důkazy a jejich relevancí.

Stěžovatel rovněž namítal, že mu nebylo umožněno klást otázky při výslechu svědků H. a M., Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že navrhování důkazních prostředků je jedním ze základních procesních práv daňového subjektu v daňovém řízení. S ohledem na výše uvedenou námitku je podstatným zjištěním, zda byl daňový subjekt v daném případě skutečně zkrácen na svém právu zakotveném v ust. § 16 odst. 4 písm. e) zákona o správě daní a poplatků a v případě, že ano, jaké by to mělo pro věc důsledky. Součástí správního spisu je písemnost nazvaná Odpověď na dožádání čj. 40474/00/057930/2036, ze dne 18. 10. 2000, č. j. 119446/00/243932/1954, ze které vyplývá, že Finanční úřad v Náchodě provedl výslech svědků H. a M. Ve spise však není založena doručka, ze které by vyplývalo, že by k těmto výslechům byl přizván i stěžovatel. Nejvyšší správní soud proto konstatuje, že správce daně postupoval v tomto případě v rozporu se zákonem, neboť upřel daňovému subjektu možnost klást těmto svědkům otázky. Toto jeho pochybení má ten následek, že předmětné výpovědi není možné v daňovém řízení použít, neboť se jedná o důkazy, které byly získány v rozporu se zákonem. Je proto nutno ve světle tohoto zjištění zkoumat, zda-li správce daně shromáždil dostatečné množství dalších důkazních prostředků, které samy o sobě odůvodní závěr, ke kterému v daňovém řízení dospěl. Jak již vyplývá z výše uvedeného, Nejvyšší správní soud má za to, že ano, neboť předmětné výsledky jsou pouhou marginálií, bez které je možno dospět ke stejnému právnímu závěru. Proto ačkoliv je tento bod stěžovatele důvodný, nemělo takovéto pochybení vliv na zákonnost rozhodnutí, a to z důvodů již uvedených. Proto je nedůvodná i námitka daňového subjektu týkající se svědectví svědkyně H., neboť to nelze pro procesně vadný způsob provedení v řízení použít.

K dalšímu stížnímu bodu Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že je věcí každého daňového subjektu, s kým bude uzavírat obchodní vztahy; je však jeho povinností v případě nárokování na odpočet daně z přidané hodnoty prokázat, že skutečně došlo ke zdanitelnému plnění. Povinnost snášet nepříznivé důsledky této volby spočívající např. v nemožnosti prokázat existenci takovýchto vztahů, a to i z důvodu absence spolupráce svého obchodního

partnera, je pak podnikatelským rizikem spojeným s podnikáním, neboť daňový subjekt nebyl žádným způsobem nucen uzavírat závazek právě se společností A. s. r. o. Tento princip je vlastní daňovému řízení, protože jen za jeho existence je možno dostat základnímu cíli správy daní, tedy správnému a úplnému zjištění, stanovení a splnění daňových povinností. Protože ve svědeckých výpovědích se vyskytovaly rozpory, stejně jako ve výpovědích daňového subjektu, a protože daňový subjekt nedoložil svá tvrzení dostatečnými jinými důkazními prostředky, správce daně dospěl ke správnému právnímu závěru, který promítl do svého rozhodnutí. Z jednotlivých výpovědí svědků v žádném případě nevyplývají tak kategorické závěry, jaké přináší stěžovatel ve své kasační stížnosti (když se s touto otázkou vypořádal rovněž i městský soud). Z výpovědi svědkyně H., která na dotaz „došlo k vymáhání pohledávek pro společnost H. spol. s r. o.“,“ odpověděla „ano, na základě telefonického hovoru v roce 1999“, rozhodně nelze dovodit, že tento postup byl pravidlem, a že se tak dělo i v roce 1997, jak ve své kasační stížnosti dovozuje stěžovatel. Z výpovědi JUDr. S. vyplynulo, že k urgenci splatnosti neuhrazených faktur docházelo telefonicky tak, že urgovali přímo pracovníci stěžovatele. Tato výpověď tedy také neprokazuje, že by za stěžovatele vymáhala společnost A. s. r. o., naopak to přímo vylučuje. JUDr. M. vypověděl, že nemají písemný záznam o vymáhání, ale nevylučují, že k vymáhání došlo osobně či telefonicky. Na otázku, zda-li může jednoznačně vyloučit, že bylo vymáháno i společností provádějící správu pohledávek pro stěžovatele, tento odpověděl, že to vyloučit nemůže. Nejvyšší správní soud se však ani u této výpovědi nedomnívá, že by potvrzovala existenci vztahu mezi stěžovatelem a společností A. s. r. o., neboť je pro věc irelevantní, zda si stěžovatel sám vymáhal pohledávky. Klíčovým je naopak to, zda-li se tak dělo i za přičinění společnosti A. s. r. o., což stěžovatelem namítané výpovědi svědků jednoznačně neprokázaly. Jedině svědek Ing. T. ve své výpovědi uvedl, že ho „zhruba na podzim roku 1997 navštívil zástupce firmy, jejíž jméno si nepamatuji (snad od písmene A), a vymáhal nezaplacené závazky naší společnosti.“ Dle jeho slov byl tento postup překvapující, neboť až na jednu byly všechny faktury uhrazeny včas. Ani tato výpověď však ve světle ostatních nemůže zvrátit uvedené hodnocení o neunesení důkazního břemene stěžovatelem. Proto je i tento stížní bod nedůvodný.

Ke stížnímu bodu rozporujícímu hodnocení svědeckých výpovědí svědků V., K., H. a L. Nejvyšší správní soud uvádí, že důkazní hodnota těchto výpovědí byla jak správcem daně, tak i soudem posouzena správně. Předně žádný z vyslechnutých svědků s patřičnou mírou jistoty nevypověděl, že by Ing. T. v rámci své činnosti pro společnost A. s. r. o. vymáhal pohledávky pro stěžovatele. Svědecké výpovědi prokazují pouze existenci určitých obchodních styků mezi Ing. T. a p. Š., při kterých docházelo k předávání výpisů jednotlivých firem, pro které H. vyrábělo, pak to bylo předávání finančních částek, které p. Š. předával Ing. T. a z druhé strany předávání faktur a pokladních dokladů p. Š. od Ing. T. A v poslední řadě to bylo předávání výkresové dokumentace a předávání disket“ (výpověď svědka V. ze dne 25. 9. 2002, č. j. 44876/02/057930/4186). Tyto skutečnosti však v žádném případě neprokazují spornou otázku, tj. zda-li společnost A. s. r. o. vymáhala pro stěžovatele pohledávky. Pro takovýto závěr jsou zmíněné svědecké výpovědi příliš obecné. Proto je i tento stížní bod nedůvodný.

Stěžovatel rovněž namítá, že mu správce daně na jeho žádost o sdělení důvodu rozdílu mezi stanoveným daňovým základem a daní, jež byla přiznána v daňovém přiznání, odpověděl pouhým odkazem na zprávu o daňové kontrole a na její doplnění. Stěžovatel spatřuje v tomto postupu porušení ust. § 2 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků. Nejvyšší správní soud se s názorem stěžovatele neztotožňuje, a to z následujících důvodů. V dané věci na žádost stěžovatele odpověděl správce daně tak, že ho odkázal na zprávu o daňové kontrole a na její doplnění s tím, že tam je rozdíl mezi daní původně vyměřenou a daní dodatečně

vyměřenou zdůvodněn. Jak vyplývá z ustálené judikatury reprezentované např. rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 3. 2005, č. j. 2 Afs 46/2004-39, www.nssoud.cz, „pokud je zde dán rozpor mezi daňovým přiznáním či dalšími podáními na straně jedné a rozhodnutím správce daně, v němž chybí odůvodnění, na straně druhé, ovšem důvod rozdílu byl již daňovému subjektu v řízení sdělen například formou zprávy o provedené daňové kontrole, stačí v reakci na žádost podle § 32 odst. 9 daňového řádu na takové sdělení odkázat, byť i stručně. I pouhým odkazem na již poskytnutou informaci tak může správce daně dostát své povinnosti“. Nejvyšší správní soud považuje v této souvislosti za vhodné podotknout, že účelem institutu zakotveného v ust. § 32 odst. 9 zákona o správě daní a poplatků je poskytnutí informace daňovému subjektu tak, aby na nově stanovený základ daně a daň byl schopen reagovat ve svém odvolání (i z tohoto důvodu dochází uplatněním tohoto institutu ke stavění běhu odvolací lhůty). V daném případě byl tento účel zcela naplněn, daňový subjekt proto nebyl postupem správce daně nikterak zkrácen na svých právech, neboť správce daně jen využil své zákonné možnosti a informaci požadovanou daňovým subjektem mu sdělil formou odkazu na jinou svou písemnost, jejíž obsah byl daňovému subjektu prokazatelně znám.

S námitkou týkající se postupu správce daně v případě výsledku Ing. T. se již vypořádal městský soud. Nejvyšší správní soud k tomu jen podotýká, že v případě, kdy existuje spor mezi daňovým poradcem a jeho klientem (v dané věci mezi Ing. T. a stěžovatelem) o existenci smlouvy o poskytování daňového poradenství, je jediným orgánem, který může tuto otázku vyřešit, soud v civilním řízení. Správce daně dostal všem svým povinnostem daným mu zákonem, neboť je zřejmé, že v okamžiku, kdy zjistil, že je mezi Ing. T. a stěžovatelem spor ohledně dané otázky, předvolal ještě jednou Ing. T. a požádal o vysvětlení. Ten však setrval na svém stanovisku, že je vázán mlčenlivostí. V dané věci se tedy jednalo dle ust. § 28 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků o předběžnou otázku, o které si správce daně učinil úsudek sám tak, že akcentoval absolutní zákaz výpovědi daný mu ust. § 8 odst. 3 zákona o správě daní a poplatků ve spojení s ust. § 6 odst. 8 zákona č. 523/1992 Sb., o daňovém poradenství a Komoře daňových poradců České republiky, ve znění platném pro projednávanou věc. Jestliže tedy stěžovatel byl jiného názoru, jak věc posoudit, měl možnost se obrátit na soud, aby rozhodl, zda-li mezi ním a Ing. T. existovala smlouva o poskytování daňového poradenství. V případě, že by soud rozhodl opačně než správce daně, byl by to důvod pro obnovu řízení dle ust. § 54 odst. 1 písm. c) zákona o správě daní a poplatků. Z tohoto důvodu neobstojí ani tato námitka.

Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že v dané věci stěžovatel neunesl v daňovém řízení důkazní břemeno o tom, že bylo uskutečněno zdanitelné plnění tak, jak deklaroval ve svém daňovém přiznání. Naopak správce daně provedeným dokazováním toto tvrzení stěžovatele zpochybnil, na což stěžovatel právně relevantním způsobem nezareagoval.

K námitce stěžovatele týkající se ust. § 19 odst. 2 zákona o dani z přidané hodnoty ve spojení s ust. § 31 odst. 9 zákona o správě daní a poplatků s ohledem na předložený formálně bezvadný daňový doklad a dále k tvrzení stěžovatele rozporujícimu stanovisko správce daně s ohledem na ust. § 2 odst. 7 zákona o správě daní a poplatků Nejvyšší správní soud s ohledem na ust. § 109 odst. 4 s. ř. s. pro jejich novost nepřihlédl. Shodně se lze vyjádřit i o veškerých námitkách, které jsou obsahem podání stěžovatele ze dne 24. 11. 2006 nazvaného „Doplnění kasační stížnosti“. Ačkoliv lze souhlasit se stěžovatelem, že v případě kasačního řízení se neuplatní zásada koncentrace řízení, která je aplikována v řízení před krajským, příp. městským, soudem, avšak i tak je pro konstrukci stížných námitek nutno dodržet rámec stanovený v ust. § 104 odst. 4 s. ř. s. ve spojení s ust. § 109 odst. 4 s. ř. s.

Proto Nejvyšší správní soud nepřihlédl ani k námitce týkající se běhu prekluzivní lhůty, sdělování totožnosti svědků, povinnosti Ing. T. vypovídat či povahy výzev dle § 43 zákona o správě daní a poplatků, neboť se jedná o novosti, která nebyly obsahem žaloby.

Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí soudu přezkoumal v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel ve své kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost jako nedůvodnou, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl bez jednání postupem dle § 109 odst. 1 citovaného zákona, dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Správnímu orgánu podle obsahu spisu žádné náklady nevznikly, proto soud rozhodl tak, že právo na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. prosince 2006

JUDr. Radan Malík.
předseda senátu